

KRAJEVNA SKUPNOST IVAN KAVČIČ-NANDE

Betonski krajanji so se rešili betona

Plotovi nezaželenega gradbišča v soseski BS-3 so padli. Krajanji so preprečili gradnjo garažne hiše, ki bi se bolj zabetonirala že tako betonsko sosesko.

Na zboru krajanov krajevne skupnosti Ivan Kavčič-Nande so zahtevali preklic lokacijskega dovoljenja za načrtovano nadzemsko garažno hišo v Trebinjski ulici. Od občinskega izvršnega sveta so zahtevali, da naroči študijo mirujočega prometa v naselju. Ta naj v različnih rešitvah upošteva predvsem gradnjo podzemskih garaž in s tem čim manj okrnjeno okolje soseske. O vseh rešitvah bo ponovno razpravljala in odločala zbor krajanov, na podlagi študije se bodo potem lahko lotili spremembe srednjeročnega načrta.

S študijo naj bi poiskali materialno možne rešitve, ki bi bile tudi »po meri« krajanov in tako enkrat za vselej popravili veliko napako pri zasnovi soseske, ko so, da bi pocenili gradnjo, črtali podzemna parkirišča.

»Vsako razpravljanje koristi«, pravi francoski pregovor. To se potrjuje v razpravljanju o garažni hiši v BS-3, s katerim so krajanji dosegli uveljavljanje načel. Oblast jim je prisluhnila in jim dala končno besedo pri odločanju o ureditvi okolja, v katerem živijo. Po dolgoletni vojni proti birokratskim in tehnokratskim rešitvam pri ureditvi soseske so krajanji izbojevali prvo bitko.

Gotovo pa ta bitka ne bo zadnja, saj je razprava opozorila tudi na druge probleme, ki bremenijo krajanje. Kdaj so jim že obljubili urejene prostore za različne dejavnosti, še danes so ti prostori pod stolpnici zapušeni, zanemarjeni. Koliko časa že opozarjajo, da v primeru požara v z avtomobili zatrpano sosesko ne bo moglo interventno vozilo, po deset in več letih od vselitve jim gradbeniki še niso odpravili napak...

Prošnjam, opozorilom in pritožbam leta nihče ni pristuhnil. Ko voda naraste, se podrejo jezovi. Narasla jeza zaradi gradnje garaž je podrla jezove, ki so v ljudeh zadrževali jezo in ogorčenost, razprava o gradnji garažne hiše je bila priložnost, da krajanji povedo oblasti, kaj jih teži.

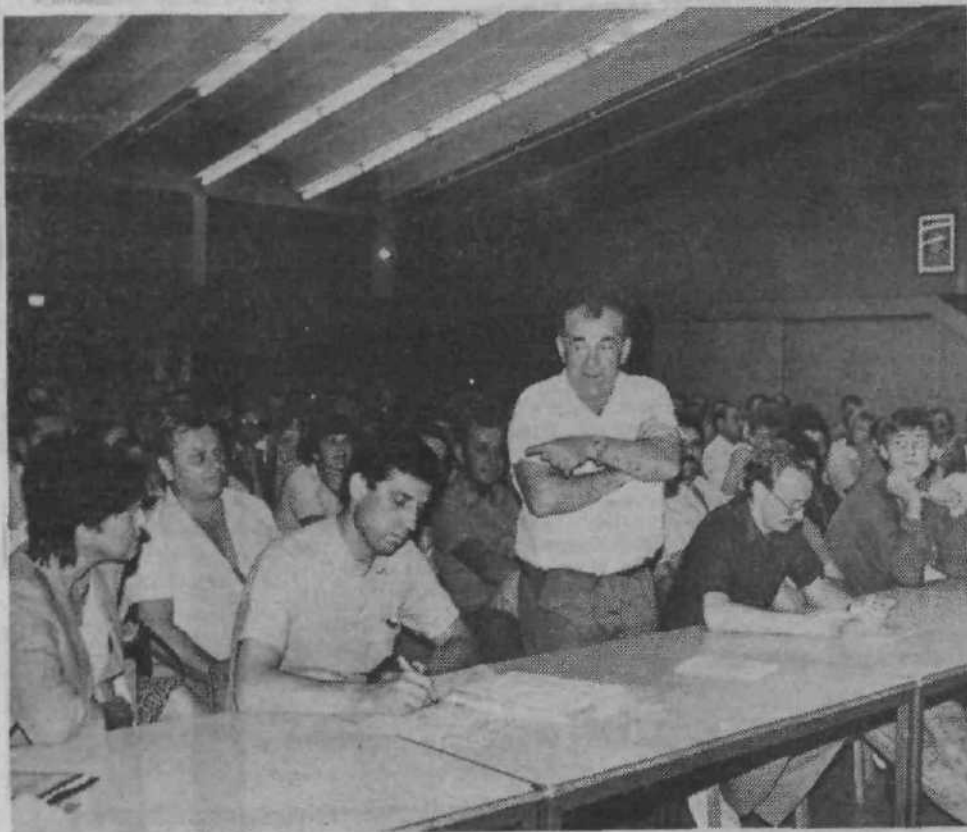
Zbora krajanov se je poleg 267 krajanov udeležil tudi predsednik občinskega izvršnega sveta Branko Drobnak, predsednik OK SZDL Vlado Barabaš, predsednik komiteja za urbanizem Vladimir Rot in predstavnik Giposa.

Že takoj na začetku je predsednik izvršnega sveta poudaril, da bodo na občini spoštovali sklepe, ki jih bodo krajanji sprejeli, vendar je hkrati tudi dejal, da ne ve kako bodo poravnali stroške v višini okrog 150 milijonov, ki jih je imel Giposs za urejanje dokumentacije in zemljišča, če bodo zavrnili nameravano gradnjo. Investitor je imel namreč veljavno lokacijsko dovoljenje, na podlagi katerega bi lahko začel z gradnjo.

Občinskimi možem in investitorju na zboru gotovo ni bilo prijetno zaradi žolčnih izbruhov nekaterih razpravljalcev. Toda, bolj pomembno kot to, ali bodo gradili takšne ali drugačne garaže v soseski, je dejstvo, da je tokrat uveljavljeno načelo demokratičnega dogovarjanja in odločanja, ki je dostikrat samo beseda na papirju.

Vedno in povsod ni tako...

ROŽA ERMAN

Na rob praznovanju 7. septembra

Piše: STANE KOMAN

O sodelovanju krajevnih skupnosti Ljubljanskega Posavja obstoja listina, če ne dve. Ko sem preteklo leto sprejel nalogo, da pomagam organizirati to koordinacijo oziroma proslavljanje 7. septembra sem to listino prebral. Našli smo jo v zaprašeni mapi. Takoj se mi je v misli prikrdilo vprašanje, če vse KS vedo kje jo imajo, oziroma, če vedo kaj piše v njej. Odkar je bila sprejeta so se namreč v vsaki krajevni skupnosti krajevni funkcionarji že nekajkrat zamenjali in kdo bi sedanjim zameril, če o listini in njeni vsebini ne vedo, recimo, skoraj nič.

Sicer pa vsebina listine ni več življenjska. Skupen odbor, torej odbor Ljubljanskega Posavja, ali devetih krajevnih skupnosti, naj bi imel določeno moč urejanja nekaterih širših nalog ali želja krajevnih skupnosti. Med temi nalogami je omenjeno tudi skupno proslavljanje 7. septembra kot spominskega dneva in krajevnega praznika. Ne spominjam se, da bi kdaj obstajalo takšno skupno telo kar mi pomeni, da so bili že od podpisovanju listine nameni ali želje postavljene previsoko. To listino bi morali zdaj spraviti v zgodovinski arhiv, skleniti pa nov dogovor o tem, kako bodo krajevne skupnosti Ljubljanskega Posavja proslavljale 7. september.

LE EN PREDSEDNIK NA SESTANKU

Pobudo za to je pravzaprav dal sedanjí predsednik sveta KS Ivana Kavčiča, ki je edini od osmih vabljenih prišel na sestanek, na katerem sem želel poročati, kako daleč smo s pripravami oziroma organizacijo proslavljanja 7. septembra. Zanj so bile naloge v zvezi s 7. septembrom kot spominskim dnevom Ljubljanskega Posavja nekaj, kar je krajevni skupnosti oziroma svetu krajevne skupnosti vsiljeno. Drugo je 7. september kot praznik krajevne skupnosti. Zapisan je v statutu krajevne skupnosti in primerno proslavljanje krajevnega praznika je ena od njihovih rednih nalog. Če, je rekel predsednik sveta KS Ivana Kavčiča, naj praznujemo 7. september tudi kot spominski dan Ljubljanskega Posavja, potem predlagam, da se dogovorimo, kako bomo to spravili v statute krajevnih skupnosti.

Kar na smeh mi je šlo, ko sem tisti trenutek ugotavljal kako včasih mizek zataji. Moral je priti nekdo, ki ni obremenjen z neko napol dogovorjeno obveznostjo, da je povedal kako naprej. Toda kdo bo vodil akcijo o tem, da 7. september kot spominski

dan pride v vse statute KS na območju Ljubljanskega Posavja? Ni dvoma, da je v tem trenutku za vodenje te akcije najprimernejši odbor medvojnih aktivistov OF nekdanjega rajona Ježica, ki je vodil tudi akcijo za sprejem omenjene listine. Seveda, če odbor MAOF sprevidi, da je to dobra rešitev za težavo, ki vsako leto nastopijo, ko se 7. september bliža.

Sicer pa sem v tem prispevku mislil obelodaniti prav te težave. Ne vseh, le nekaj tistih, ki po mojem mnenju, povedo kako težko je organizirati proslave in prireditve takoj po dopustih.

Triindvajset prireditev je napovedal skupen informativni plakat o praznovanju 7. septembra. Štiri prireditve naj bi bile skupne, druge pa so vezane na praznovanje krajevnega praznika posamezne krajevne skupnosti. KS Ježica je sporočila, in na plakatu piše, da bo imela družabno srečanje krajanov pri Šternu, na kopaljšču. Pa ga ni bilo. Ne zaradi vremena, temveč zato, ker so se šli k Šternu prepozno dogovarjati za srečanje. Tedaj so namreč ugotovili, da tam, po njihovih načrtih zamišljenega srečanja, ni mogoče organizirati.

POZABILI NA POLAGANJE VENCEV

Za skupno prireditev smo, kot se za takšen praznik spodobi, predvideli polaganje vencev na partizansko grobnico v Stožicah. Iz vsake KS smo zaprosili za 10-člansko delegacijo in jim poslali 90 vabil. Iz treh osnovnih šol smo zaprosili skupaj za 30 otrok, pionirjev in mladincev - delegatov teh dveh organizacij. Povabili smo še odbor MAOF in otroci iz šol. Delegatov iz devetih KS je bilo komaj za dve krajevni delegaciji. Več pa jih je bilo na otvoritveni slovesnosti, ki je bila v parku ob Ulici 7. september, neposredno po polaganju vencev. So nekateri na žalno spominsko slovesnost pozabili ali zamudili?

Že nekajkrat sem slišal o mladinski kulturni skupini »ŠOTOR«, ki deluje v KS Urška Zatler in 7. september. Prijavila je kulturnozabavni večer za krajanje obeh krajevnih skupnosti, v osnovni šoli Danile Kumar. Na večer nastopa je bila šolska večnamenska dvorana v temi, pa sem mislil, da je prireditev v prostorih KS na Bratovševi ploščadi 30. Pa tudi tam ni bilo nič. O, pač! V spodnjih družbenih prostorih je bilo sestavljenih več miz skupaj, na njih pa so bili zloženi snopi papirja. Tri, štiri odrasle osebe so hitele okrog miz in ena za drugo zbirale te liste in jih zlagale na večji kup, visok že en meter!?

ZA PLAKATE PROČ VRZEN DENAR

Skupni informativni plakat je vabil tudi na javni nastop mladih literatov osnovne šole Danile Kumar. Poleg mladih literatov, ki so svoje pesmi in prozo sami brali, je nastop poslušalo nekaj učiteljic in dva krajana iz Stožic. Pa bi ti mladi literati zaslužili več pozornosti. Recimo vsaj s strani njihovih staršev, ki so najbrže vedeli za nastop. Takrat se mi je potrdila misel, da so plakati proč vržen denar. Kdo neki jih bere? Pa četudi jih, si ne more zapomniti kdaj je kaj. Dobro bi bilo, če bi si namesto plakatov omislili kaj drugega.

Ponovno sem mislil na to, ko so imeli cicibani dveh vzgojnovarstvenih enot svoj miting pod naslovom Igre cicibanov. Ta miting je bil v velikem parku preko katerega gospodinja iz Glinškove ploščadi hodijo nakupovat v Namo. Ura je bila 10. Cicibani so peli in plesali. Od omenjenih gospodinj in še koga, se je ena sama ustavila in cicibane opazovala. Poleg te tovarišice so igre cicibanov opazovali in jim ploskali tudi trije moški, ki so potem, po igrah, cicibanom pripovedovali, kako je bilo, ko je bila vojna.

PRAZNO NA OTVORITVI RAZSTAVE

Vzgojiteljice cicibanov so vseeno zadovoljne odpeljale svoje varovance nazaj v VVE. To, kar so si zamislile v počastitev praznika, so izpeljale in približno tako so bili zadovoljni tudi člani PDP Svoboda Stožice-Ježica, ki so prišli na otvoritev likovne razstave likovne sekcije njihovega društva. Razstava je bila tam, kjer ima glasbena sekcija, to je MPZ Posavje, pevске vaje. Otvoritev je bila pol ure pred redno vajo in naloga MPZ Posavje je bila, da na otvoritvi vsem zbranim gostom zapoje. Pa ni bilo potrebno. Na otvoritev ni prišel nobeden, razen pevec in treh likovnikov; pa še pevec je bilo premalo, da bi lahko zbrano zapeli. Nikar ne mislite, da je to koga potrla. Smejali smo se in komentirali razstavljená dela. Mislite, da je to dobro?

Tudi nikar ne mislite, da je bilo pri vseh triindvajsetih prireditvah tako. Bil sem zraven tudi pri nekaterih, ki so zelo uspele, programsko in glede obiska. Naj samo navedem Zbor spretnosti in znanja mladih (v parku pred spomenikom 7. septembra), družabno srečanje krajanov Urške Zatler in 7. septembra v njihovem velikem parku ter zaključno akademijo v Smeltu. Te prireditve so uspele, pa ne samo te, tudi nekatere druge. Da bi šlo vse kot po maslu, pa res ni mogoče pričakovati.

Babicam in staršem v premislek!

Nakupovala sem v eni izmed bežigradskih samopostrežnic. V oči mi je padla babica z vnučkom, ki se je z žvečilko v roki že kar spretno izmuznil mimo blagajne, ko je babica plačevala nakupljeno. Postala sem nanju pozorna, ker to ni bilo prvič (zadnjič je imel slaščico). Kasneje sem vprašala blagajničarko, če je babica plačala vnučkovo žvečilko, pa mi je dejala, da je ni, vendar da jo je ona samoiniciativno zaračunala. Povedala je tudi, da se to dogaja redno, kadar ta dva prideta v to trgovino, prihajata pa baje zelo pogosto. Mislila sem si: danes žvečilka, jutri čokoladica itd. Pri tem namreč še kako drži slovenski pregovor, da iz majhnega raste veliko...

Otrok se pri svojih petih letih še ne zaveda težine in posledic takega ravnanja, toda sprašujem tebe, babica, ali veš da s tem vnučka zavestno navajaš k tatvinam? Jutri pa se boš s starši vred čudila in spraševala, ko bo v šoli sošolcu zmaknil denar, uro ali kaj drugega (ko bodo po večjem deliktu na vrata potrkali še miličniki), češ, le kje se je naučil tega.

Upam in želim, da bi bilo takih babic čim manj.

BEŽIGRAJČANKA
(Naslov imamo v uredništvu)

Kritično o vseh problemih

Akcijska konferenca komunistov Astre

Delegati in drugi predstavniki iz 16 delovnih organizacij sozda Astra so se zbrali na akcijski konferenci zveze komunistov. Ocena uresničevanja gospodarjenja v luči stabilizacijskega programa sozda za leto 1986 in prvo polletje 1987 ter obravnava stabilizacijskega programa za leto 1987 in 1988 sta bili temeljni točki dnevnega reda.

Akcijska konferenca Astrinih komunistov je padla v čas, ki ni samo težaven, ampak morda kar prelomen, kot so se izrazili tudi mnogi razpravljalci. Vsekakor pa je 28 prisotnih delegatov poleg približno enakega števila drugih vabljenih gostov povedalo, kar je pač mislilo, čeravno je razprava pokazala, da delavci-komunisti le malokdaj povedo tisto, kar bi morali in o čemer večkrat teče razprava prav v bazi. Priložnost kot je takšna konferenca je po svoje torej enkratna. Na žalost ni bilo delegatov in ostalih vabljenih iz DO RUL iz Leskovca. Nekaj delovnih organizacij pa bi moralo delegirati več delegatov in ne samo enega ali dva.

Za prihodnjo konferenco te vrste bo najbrže potrebno, da bodo delegati prišli nanjo bolj pripravljeni, organizatorji pa bodo morali predloge sklepov pripraviti prej kot pa na samem zasedanju, kakor so se kritično izrazili nekateri prisotni.

Akcijska konferenca pa naj bi bila tudi in predvsem aktivna in iz tega tudi akcijska. Zato so na koncu zaupali predsedstvu, da naredi program priprav za naslednjo, ki bo, kot je pričakovati, še letos, saj je bilo med razpravo posebej izpostavljeno, da bi morali svoje delo in napore preveriti že čez mesec dni! Kakorkoli že, vsekakor bo to potrebno ob zaključnem računu za letošnje leto, kajti bati se je, da bo v posameznih delovnih organizacijah kar nekaj rdečih številok.

B. P.